

Бомж

«О, свята простота! О, прекрасний некрополь! О, улюблені Ялти! Ви викохали мене, дали мені надію! Заради вас я живу, заради вас кожного разу прокидаюся і знаходжу нові сили для боротьби! Дякую тобі, Боже, за те, що надаєш мені мотивацію жити, творити, любити!»:

- такі останні слова лунали в голові у бомжа Міші, перед тим, як він прокинувся.

На вулиці тільки починала настоюватись осіння погода – вона вперто вигравала раунд за раундом у літа. Дівчата починали одягати свої нові «насосані» шубки, мужики – старі «п'ятачкові» «ненасосані» пальта, виграні у щоденній нерівній боротьбі у системи.

Холодні доторки вранішнього туману тільки починали вовтузити скорчені яйця продавців і деяких продавчинь місцевого Миколаївського ринку, ЖЕКівським службам ще не встигало набридати здійснювати ранкові експедиції для збору свіжого зметеного за ніч вітром та відрижками школоти листя, а довбойобнутим розкладачам закладок зі спайсами ще вистачало сили вибиратися після ранкової накурки на точки доставки.

Що й говорити, окрім весни й літа, початок осені – це золота пора року для бомжів, останній шанс вдихнути свіжого повітря, пропахнутого свободою, остання можливість погуляти приємними зім'яклими доріжками рідного міста, покрасуватись на Соборній перед дівками, сходити на вечорниці до лавочок перед Штормом та вдовіль порозважатися із новими знайомими у запашних зернових полях такого знайомого району Кладовища такого знайомого міста, яке колись прийняло тебе до своїх теплих ніжних долонь, а потім виригало та послало нахуй.

Початок осені для бомжа – це ще й останній шанс відчайдушно насолодитися можливістю знайти притулок та незабутні сновидіння будь-де – і

біля найстарішої церкви Миколаєва, коли у твоїх обіймах прокидається, крім духу святого, ще і смердюча собака із волоссям, яке чим далі, тим більше перетворюється скоріше на дреди, ніж на те, що треба зістригти – тобто, на культ моди, значить, модно, значить, круто; і біля пішохідного моста до Аляуд на березі річки, яка огортатиме тебе магічним чистим простирадлом – тим самим, яке тобі так ніколи і не вдасться знайти; і, навіть у якійсь розвалюній вщент хатинці-притоні – місце, виділене лише для ВІП-персон.

А от коли остаточна перемога осені, а пізніше, зими, здаватиметься неминучої, коли перші ранкові паростки «Нічого Нічогінікус» розпусяться на землі, от тоді розпочнуться жахливі суїсайд-метал-будні представників ніяких ланок нашого суспільства.

З іншого боку, тоді вони будуть володарями міста. Бо це вони будуть сновигати з під'їзду в під'їзд у пошуках ночлегу, гнані матюками і пинками, це вони будуть здійснювати кілометрові забіги у пошуках їжі по холодних, як обивательські серця, вулицях міста, підпуючи ґрунт. Вони будуть робити це у той час, коли більшість із нас грітиме свої зади під батареями і сосатиме на шубку.

А поки що, той один із тисячі голодних, вонючих, в міру нетверезих бомжів на ім'я Міша повертався до життя, зігрітий приємним відчуттям того, що цей день – особливий.

Його будинком слугував невеличкий кондомініум, який з виду міг би показатися «галімою розвалюхою», і так воно, в принципі, було, але Міша знав – варто лишень піддатися песимізові – і кожен наступний день буде підготовкою відходу до Вальгалли.

Кондомініум розташовувався на березі Інгулу, чи Південного Бугу – Міша і сам був не впевнений, що це таке, але легко міг би показати будь-якому таксистові, як дістатися цього місця. Якось, будучи дуже п'яним, він вирішив так і зробити.

-Вниз по трамвайних шляхах до упору – а там і річка – сів у авто і випалив Міша.

В той день Міші дуже сильно дали пізди.